

[Elna Munch.]

være, at man samtidig eller forinden indfører en samlet Ordning af Teatrets Styrelse og dets Forhold til Staten, saaledes at der skabes Sikkerhed for, at Teatret ledes paa en saadan Maade, at Statens Tilskud kan begrænses til et fast Beløb, lavere, end det har været i de senere Aar. Der maa skabes en Ændring i den kunstneriske Ledelse, og der maa gives faste Regler for, hvad der maa foretages, hvis de forventede økonomiske Resultater ikke naas.

Jeg har i Udvalget skitseret de Retningslinier, jeg kunde tænke mig, man kunde gaa efter, nemlig følgende: Man maa under en eller anden Form skaffe Teatret en kunstnerisk Ledelse ved Siden af den økonomiske; man maa dernæst begrænse Statens Tilskud til et fast aarligt Beløb, og hvis det skulde vise sig, at Teatrets Driftsunderskud ordentligvis ikke dækkes af det nævnte Statstilskud, maa man paalægge Ministeren for Undervisningsvæsenet at søge Forhandling med de tre Hovedstadskommuner om at opnaa et Tilskud, der sikrer Opretholdelse af Opera og Ballet.

Skulde en saadan Forhandling blive uden Resultat, bemyndiges Ministeren til at træffe Forberedelser til at lade Teatret overgaa til en selvejende Institution, der imod et aarligt Statstilskud forpligter sig til at drive Teatret med de tre Kunstarter efter nærmere af Ministeriet godkendte Retningslinier og Garantier; saafremt det ikke skulde vise sig muligt ad nogen af disse her anviste Veje at begrænse Statens Tilskud, gaar man over til at drive Teatret alene som Skuespilscene.

Paa Forespørgsel om, hvorvidt den højtærede Minister maatte være villig til allerede nu og uafhængigt af Dobbeltscenens Indførelse at stille Forslag i den antydede Retning, har Ministeren svaret benægtende. Ministeren har derimod erklæret, at han kunde tænke sig, saafremt Dobbeltscenen gennemførtes, at stille Forslag dels om en Ændring i den kunstneriske Ledelse — og han har i saa Henseende opstillet forskellige Alternativer —, dels om et fast aarligt Tilskud fra Statskassen, fikseret til et Beløb betydeligt højere end det Tilskud, der efter Loven tilkommer det kongelige Teater; derimod indeholdt Ministerens Forslag intet om, hvorledes man skulde forholde sig, hvis et saadant Tilskud ikke slog til.

Hvad det økonomiske angaar, er altsaa det Forslag, Ministeren tænker sig at stille, ganske uden Betydning og fører ikke ud over de nuværende Vanskeligheder, men

som fremhævet under første Behandling fra vor Side maa det være en bestemt Fordring, at man først ordner de kunstneriske og økonomiske Forhold, førend man skrider til Udvidelse af Teatret. Vi kan derfor ikke stemme for det foreliggende Forslag.

Rent bortset herfra maa jeg imidlertid paa det bestemteste fraraade, at man bemyndiger Undervisningsministeren til at afslutte Lejemaal om den paatænkte Teaterbygning, for saa vidt denne opføres som skitseret i Lovforslaget som Radiofonien Bygning. Denne er, som jeg senere skal komme ind paa, uegnet til Brug for Teatret og i brandteknisk Henseende saa uforsvarlig, at Staten ikke kan byde Publikum at søge til den.

Den Tanke, der ligger til Grund for Forslaget, at Radiofonien skulde bygge en Bygning til sig selv indeholdende et Teater, der kunde lejes ud til det kongelige Teater, kan jeg i og for sig tiltræde, og der er heller ingen Tvivl om, at denne Opgave kunde være løst paa en tilfredsstillende Maade, men som den er skitseret her, er den det ikke. Selve den Tanke, som Trafikministeren synes at være saa stolt af, at der kun skulde kunne opstaa et nærmere Samarbejde mellem Radiofonien og det kongelige Teater ved, at de findes i samme Bygning, er fuldkommen urimelig. Radiofonien virker jo i Kraft af hele sit Væsen paa Afstand, og det for øvrigt meget ønskelige Samarbejde mellem Radiofonien og Kunstnerne kan nøjagtig lige saa godt finde Sted, selv om de to Institutioner ikke rummes i samme Hus. Noget andet er, at hvis de ikke forstyrrer hinanden, kan det naturligvis ikke skade, at de bygger sammen, hvis der i øvrigt kan opnaas nogen økonomisk Fordel derved; nogen teknisk Fordel kan det aldrig blive.

Hvad nu selve Planen angaar, rummer den saa mange angribelige Punkter, at den aldrig burde være fremsat i dette høje Ting. Man har ind i den Tarm, der dannes af de to Ejendomme, som Staten i sin Tid har købt til Magasinrum, og en Overbygning over Tordenskjoldsgade villet presse en Radiofoni- og Teaterbygning, som der ikke er Plads til. Det er som at stikke en Haand ind i en Handske, der er for lille til Haanden.

Selve Overbygningen over Tordenskjoldsgade er en saadan Forsyndelse mod denne By, at en Borger her fra Byen sikkert aldrig kunde have foreslaaet den, og jeg forstaar oprigtig talt ikke, at nogen københavnsk Borger kan stemme for en saadan Ordning. Hvor man færdes, møder man Uvillie mod denne Plan; jeg har haft talrige Beviser derpaa i den senere Tid. At